

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **P. B.**, nar. X., bytom T., proti žalovanému **S.**, zastúpenému: S., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného: S., B., zastúpeného: A. a.s. B., **o náhradu škody na zdraví**, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 10 C 44/1997, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 6. júna 2007 sp. zn. 24 Co 22/2007, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 6. júna 2007 sp. zn. 24 Co 22/2007 **o d m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Trnava rozsudkom z 26.1.2006 č.k. 10 C 44/1997-285 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 255.000,- Sk. V časti uplatnených úrokov z omeškania návrh zamietol. Zároveň žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 77.484,- Sk a štátu v sume 22.207,- Sk ako i zaplatiť súdny poplatok za návrh v sume 12.750,- Sk, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Krajský súd v Trnave rozsudkom zo 6. júna 2007 sp. zn. 24 Co 22/2007 na odvolanie žalovaného a vedľajšieho účastníka rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti istiny zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 127.500,- Sk do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia. Vo zvyšku návrh žalobcu zamietol. V časti náhrady trov prvostupňového konania rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. V časti týkajúcej sa náhrady

trov konania štátu napadnutý rozsudok zmenil tak, že štátu sa náhrada trov konania nepriznáva. V časti, ktorou bol odporca zaviazaný zaplatiť súdny poplatok za návrh rozhodnutie sudu prvého stupňa zrušil. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 0,- Sk k rukám právneho zástupcu žalobcu do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia. Vo vzťahu k ostatne uvedenému výroku v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca si náhradu trov odvolacieho konania spočívajúcu z trov právneho zastúpenia vo výške 15.358,- Sk uplatnil prostredníctvom svojho právneho zástupcu formou faxovej správy doručenej súdu dňa 7.6.2007 – teda v zákonnej lehote podľa § 151 ods. 1 O.s.p. V zmysle § 42 bolo potom povinnosťou právneho zástupcu žalobcu toto podanie najneskôr do 3 dní doplniť predložením jeho originálu. Vzhľadom na to, že vyúčtovanie trov odvolacieho konania žalobca v zákonom stanovenej lehote nedoplnil predložením originálu, na jeho podanie nebolo možné s poukazom na poslednú vetu § 42 ods. 1 O.s.p. prihliadnuť. V písomnom vyhotovení rozsudku preto jeho nárok vyčíslil sumou 0,- Sk, súc viazaný vyhláseným znením rozhodnutia (§ 156 ods. 4 O.s.p. i v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p. vo vzťahu k výroku o trovách konania, ktorý má charakter uznesenia).

Proti tomuto rozsudku krajského súdu voči výroku o trovách odvolacieho konania podal včas dovolanie žalobca. Navrhol v napadnutej časti rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu v rozsahu zrušenia vrátiť na ďalšie konanie. Uviedol, že odvolací súd nesprávne aplikoval ustanovenie procesného predpisu na konkrétne rozhodnutie o trovách konania. Podľa jeho názoru z ustanovenia § 42 O.s.p. vyplýva, že iba podania vo veci samej, urobené telegramom alebo telefaxom treba doplniť do troch dní spôsobom uvedeným v druhej vete citovaného zákonného ustanovenia. Potom aj sankcia neprihliadania na podanie, ktoré nebolo v lehote troch dní doplnené, sa vzťahuje výlučne na podania vo veci samej a nie na každé podanie adresované súdu. V danom prípade – vyúčtovanie priznaných trov konania – nie je podaním vo veci samej. Odvolací súd nemal preto na uplatnenie náhrady trov konania aplikovať ustanovenie § 42 ods. 1 posledná veta O.s.p., ale správne mal preskúmať správnosť vyúčtovania a v súlade s vyhláseným rozsudkom, v ktorom náhradu trov konania žalobcovi priznal, rozhodnúť o povinnosti žalovaného túto náhradu zaplatiť. Ponechal na posúdenie dovolaciemu súdu, či týmto spôsobom nebola žalobcovi aj odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že sa stotožňuje s právnym záverom odvolacieho súdu. Navrhol preto dovolanie žalobcu ako nedôvodne podané zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania, skúmal predovšetkým jeho prípustnosť. Dospel pritom k záveru, že dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Podmienky prípustnosti dovolania sú upravené v ustanoveniach § 237, § 238 a § 239 O.s.p. V ustanovení § 237 O.s.p. sú stanovené podmienky prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu bez ohľadu na jeho procesnú formu. Ustanovenie § 238 O.s.p. upravuje dôvody prípustnosti dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu vydaným vo forme rozsudku a v ustanovení § 239 O.s.p. sú uvedené dôvody prípustnosti dovolania, ktoré smerujú proti rozhodnutiam odvolacieho súdu vydaným vo forme uznesenia.

Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania proti výroku odvolacieho súdu o trovách konania zrejme z ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p., keď vychádzal zo skutočnosti, že o trovách konania odvolací súd rozhodol rozsudkom.

V zmysle ustanovenia § 167 ods. 1 O.s.p. platí, že o náhrade trov konania súd rozhoduje uznesením. O tejto povinnosti rozhoduje na návrh a spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie na ňom končí (§ 151 ods. 1 veta prvá O.s.p.). Z uvedeného vyplýva, že spravidla súd pojme rozhodnutie o trovách konania do rozsudku, ktorým rozhoduje o veci samej (§ 155 ods. 1 O.s.p.). Výrok o náhrade trov konania sa tak stáva súčasťou výroku rozsudku. To ale neznamená, že táto časť výroku zároveň stráca povahu rozhodnutia vydaného vo forme uznesenia. Práve naopak, túto povahu rozhodnutia si aj naďalej zachováva, pretože výrok o náhrade trov konania je obsiahnutý vo výroku rozsudku len z dôvodov procesnej hospodárnosti. Z uvedeného možno vyvodiť, že prípustnosť dovolania proti výroku odvolacieho súdu o náhrade trov konania, nie je možné posudzovať v zmysle § 238 ods. 1 O.s.p., nakoľko nie je naplnený základný predpoklad jeho prípustnosti spočívajúci v tom, že dovolaním napadnutý výrok rozhodnutia odvolacieho súdu má povahu rozsudku.

Treba zdôrazniť, že výrok o náhrade trov konania nemá nikdy charakter rozhodnutia vo veci samej. Aj z tohto dôvodu je prípustnosť dovolania smerujúceho proti výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania podľa § 238 ods. 1 O.s.p. vylúčená.

Podmienky prípustnosti dovolania, smerujúceho proti uzneseniu odvolacieho súdu (ako tomu je v prejednávanej veci), sú upravené v ustanovení § 239 O.s.p. V treťom odseku tohto zákonného ustanovenia sú vymenované prípady, ktoré vylučujú prípustnosť dovolania. Jedným z nich je aj uznesenie o trovách konania, pričom nie je významný spôsob rozhodnutia odvolacieho súdu v porovnaní s rozhodnutím súdu prvého stupňa. Dovolanie proti takémuto rozhodnutiu preto nie je prípustné ani v prípade, že odvolací súd v tejto časti rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil.

Vzhľadom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že dovolanie žalobcu, ktoré v prejednávanej veci smeruje proti výroku odvolacieho súdu o trovách konania, nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné.

Dovolací súd preskúmal nakoniec prípustnosť dovolania z hľadísk uvedených v § 237 O.s.p. Nezistil existenciu žiadneho dôvodu obsiahnutého v jeho taxatívnom výpočte uvedenom pod písmenami a/ až g/. Dovolanie v tejto veci preto ani podľa § 237 O.s.p. prípustné nie je.

Pokiaľ dovolateľ namietal, že odvolací súd v rámci rozhodovania o trovách konania nesprávne interpretoval ustanovenie § 42 ods. 1 O.s.p., treba uviesť, že uvedená námietka nespôsobuje existenciu vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Námietku účastníka konania, v ktorej vytýka súdu omyl pri aplikácii práva, treba totiž považovať za dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci), ktorý však sám osebe prípustnosť dovolania nezakladá. I keby odvolací súd v napadnutom rozsudku prípadne aj vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci (čo sa však v danom prípade nestalo), nespôsobil by tým procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p.

Keďže v prejednávanej veci, dovolanie smerujúce proti výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania, podľa § 239 ods. 3 O.s.p. nie je prípustné a neboli zistené ani dôvody

prípustnosti uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 4 veta prvá O.s.p.).

Žalovaný mal v dovolacom konaní úspech, preto mu patrí právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 4 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalovanému však v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli, preto mu neboli priznané.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. mája 2008

JUDr. Martin V l a d i k, v.r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: